

Nato vzame duhovnik svečo, jo prižge, podloži krožnik ter ukaže najprej ženi, naj položi prst v goreči plamen, dokler vsaj nekaj kapljic masti ne kane na krožnik. Tako veli tudi otrokom, rekoč: „Iz te masti pripravim zdravilo, ki gotovo ozdravi vašega ljubelega očeta.“ Poizkuša žena, poizkušajo otroci, toda nobeden ne more držati prsta tako dolgo v plamenu, da bi se pcedila le ena kapljica masti. Ko župnik to vidi, okrega ženo in otroke, rekoč: „Zares, malo ljubezni imate do svojega očeta, ki je toliko skrbel za vas ter vas preskrbel tako bogato.“ Pa vsi opomini niso nič izdali, ker si nihče ni hotel prežgati prsta.

Nato se obrne duhovnik k bolniku ter mu reče s povzdignjenim glasom: „O, ti malo modri človek! Ali vidiš zdaj, da tvoja žena in tvoji otroci niti tri minute ne morejo držati prsta v plamenu, da te rešijo smrti! Ti pa, nespametnež, se hočeš pogrezniti v večni ogenj, da oni na svetu ostanejo bogati!?“

Te resne besede duhovnikove bolnika hipoma streznejo in ga temeljito izpreobrnejo. Takoj pošlje po priče in jim prijavi oporoko. Dušo priporoči Bogu, blago pa zapovē povrniti onim, katere je bil ogoljufal. Kar je bilo pa še ostalo, ukaže večinoma porazdeliti med uboge, rekoč: „Bolje je, da moja žena in otroci beračijo, nego da jaz na veke gorim v peklju. Oni niso mogli prenesti svečinega plamena nekaj trenutkov, kako naj bi pa jaz prenašal peklenske muke vso večnost?!“ Nato se skesano izpové in spokorno umrje.

ZAJEC.

Zajec nekdam ni imel dolgih ušes, ker jih tudi ni rabil. Dokler sta bila namreč prva človeka dobra in nista grešila, so bile tudi živali dobre in se niso sovražile. Takoj po prvem grehu pa je imel zlasti zajec dovolj sovražnikov. Ni se jih mogel skoro ubraniti. Včasih je že rešil svoje življenje z urnim tekom, toda vedno je bil v veliki nevarnosti — njegove oči namreč niso videle daleč in njegov sluh je bil slab.

Zatekel se je zato k Stvarniku in ga je poprosil: „Vem, da me ljubiš, ker si me ustvaril. Nočeš torej, da izginem z zemeljskega površja. Imam sicer hitre pete, toda kaj mi pomagajo, ko pa opazim nevarnost šele takrat, ko je že prav blizu. Prosim Te torej, ukreni kako, da mi bo lažje in slajše življenje!“ Bog pa je rekel zajcu: „Vidim, da si p o n i ž e n in nočeš ničesar, s čimer bi škodoval drugim živalim. Hočeš se le varovati pred njimi. Imej torej dolga ušesa, da boš dobro slišal. Odslej te ne bo nihče zatrl. Šele ko bo človek iznašel smodnik, se ti bo godilo zopet slabo. Vendar do takrat se bo že razmnožil tvoj rod tako, da se ti ne bo treba bati, da izgineš brez preostanka.“ Od takrat pa ima zajec dolga ušesa.

Polenčan.

Jezus na Oljski gori.